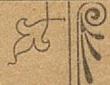
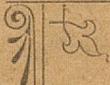

2K box 84a

Universitetsbiblioteket i Bergen

Pris 10 Øre.

1. Alperosen.

2. Violen.

Alperosoen.

Høit paa Alpens isbelagte Spire,
der, hvor ingen Mand har sat sin Fod,
der svαιer Nosen for de friske Vinde,
den føster kun i Fjeldet med sin Rød.

Ned i Dalen vokste op en Blomme,
yndig, sjøn som Alpens Rose hvid.
Og mange Beilere til hende komme,
for at øgte Pigen huld og blid.

Hun var ung, hun var en yndig Terne,
Datter af den rige Kjøbmand Bro.
Med hende fulgte ingen Lykkens Stjerne,
thi i hendes Sjæl tog Stolthed Bo.

Alpens Roser, sultede hun ofte,
at, gid jeg havde den en lidet Stund,
intagte, at, hvor frydefuldt de dufsted,
Lykke, faa et Kys paa deres Mund.

Dalsens Yngling hende Haanden rækker,
o, Alvida, bliv min vene Brud,
alt mit Guld jeg for din Fod nedlægger,
Klæder dig som Alpens Rose prud.

Nei, hun svarer, ingens Brud jeg bliver,
for jeg faar det Ørste af hans Mund,
at han mig en Alperose giver,
en Fjeldets Blomst af ham jeg fordrer kun.

Hør, du Kuno, kan du dette gjøre,
da vil jeg evig blive din tro Brud
Herren Gud dig lykkelig vil føre,
vil dette lykkes dig, da gaa med Gud.

Æjælt han klatred opad Bjergets Side,
naaed did, hvor Alpens Rose stod.
Plukkede en Alhnges Rose hvide
og fasted den ned for Alvildas Fod.

Her, Alvilda, har du disse Blommer,
tænk engang, en Rose hvid som Sne!
Vent, Alvilda, vent, nu saart jeg kommer.
O Gud, jeg falder, lad din Vilje ske!

Mens han talte saa, hans Fodder glider
og han faldt med Rosen i sin Haand.
Nedenunder, dybt ved Hjeldets Sider
laa hans Legem, borte var hans Aand.

Alvilda vilde flygte rædselslagen,
men i Angren stod hun ved hans Lig.
Store Gud, hvad hjælper nu at flage,
o hør, o Kuno, hør jeg elsker dig!

Tarvel, Forældre, her paa Livets Volge,
Tarvel, o Søstre, giv mig Lykken naa.
Paa Bjerget steg hun, faldt saa ved hans Side,
der laa hun bleg og kold ved Klippens Fod.

Alvildas Fader kom nu og tilstede,
just som de i Doden sunkne var.
Alle Bygdens Folk med ham legræder
dette Dødens unge Brudepar.

Tænk, hvor mange Rædsler der kan komme
bare af en Kvindes Overmod.
Alpens Roser er ei længer hvide,
nei, de er farvede i deres Blod.

Violen.

Ud i det Føraars friske Skove
løffet med Baarens milde Sol,
der paa en mosbegroet Tue,
saa jeg den første blaa Viol.
Op mod den klare, lyshblaau Himmel
tillet den frem med roligt Lys.
Jublende jeg til hende bragte
Blomsten ved mit Bryst.

Aor: :: Som Baarens Viol
i Sommer min Sol
i dine Dine blaa
jeg Lykken saa. ::

Og da med Mindets Sol jeg atter
henad de vante Stier git,
kom mig min Hjertenslør imøde,
hilstet med Smit og glade Blif.
Jeg min Viol til Bestonist rakte,
det er den første Violblomst.
Af. hvor hun var yndig, da hun
neiede til Tal.

Nu er du min for alle Dage,
du min Viol, min Kærlighed.
Sommer og Sol har fyldt mit Hjerte,
Kærligheds Sol gaar aldrig ned.
Bor lille Blomst vi ei vil glemme,
den er paa Troskab et Symbol,
blandt vore Minder vil vi gjenime
Baarens blaa Viol!

(Eftertryk forbudtes.)